

JEFFREY ARCHER

Yhdeksänhännäisen
kissan tarinat

Yhdeksänhännäisen kissan tarinat

Jeffrey Archer

Yhdeksänhännäisen kissan tarinat

SAGA Egmont

Yhdeksänhännäisen kissan tarinat

Suomentanut

Britt-Marie Norrgård

Englanninkielinen alkuteos

Cat O' Nine Tales

Copyright © 2007, 2021 Jeffrey Archer ja SAGA Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään

ISBN: 9788726966299

1. painos

Tämä kirja on suojattu tekijänoikeuslailla. Kopiointi muuhun kuin yksityiseen käyttöön sallittu ainoastaan Sagan ja kirjailijan luvalla.

Sisältös

Esipuhe	7
Mies, joka ryösti oman postikonttorinsa	9
Maestro	45
Älä juo vettä	60
Ei jo nyt voi olla lokakuu	89
Punainen kuningas	106
Salomonin viisaus	135
Tiedäthän, mitä tarkoitan	151
Hyväntekeväisyys alkaa kotoa	168
Alibi	194
Kreikkalainen tragedia	207
Komisario	218
Katsojan silmissä	237

Esipuhe

Kun olin vangittuna kaksi vuotta, viidessä eri vankilassa, kuulin monta eri kertomusta, jotka eivät sopineet päivittäisiin muistiinpanoihin vankilapäiväkirjoissani. Ne kertomukset on merkitty sisältöluetteloon asteriskilla.

Vaikka kaikki yhdeksän kertomusta on muokattu, kakki perustuvat tositarinaan. Kaikissa, paitsi yhdessä, vanki on pyytänyt minua olemaan kertomatta hänen oikeaa nimeään.

Kolme muuta tarinaa, jotka myös ovat mukana tässä teoksessa, ovat myös tosia, mutta sain ne tietooni päästyäni vapaaksi vankilasta: Ateenassa – ”Kreikkalainen tragedia”, Lontoossa – ”Salomonin viisaus” ja Roomassa suosikkini – ”Katsojan silmissä”.

Mies, joka ryösti oman postikonttorinsa

Alku, klo 15.36

Herra tuomari Gray tuijotti alas penkkiin, jossa kaksi syytettyä istui. Chris ja Sue Haskins olivat myöntäneet syyllisyytensä 250 000 punnan varkauteen postikonttorista ja neljän passin väärennökseen.

Herra ja rouva Haskins näyttivät olevan saman ikäisiä, mikä ei ollut lainkaan yllättävää, sillä he olivat käyneet koulua yhdessä noin 40 vuotta aikaisemmin. He olisivat voineet tulla vastaan kadulla pistämättä ohikulkijan silmään. Chris oli noin metri seitsemänkymmentäviisi senttiä pitkä, hänen tummat aaltoilevat hiuksensa olivat muuttumassa harmaiksi ja hänellä oli ainakin kymmenisen kiloa ylipainoa. Hän seiso i kuulustelukarsinassa, ja vaikka hänen pukunsa oli paljon käytetyn näköinen, hänen puhdas paitansa ja raidallinen solmio saivat hänet näyttämään jonkin klubin jäseneltä. Hänen mustat kenkensä näyttivät siltä, että niille oltiin sylkäisty ja niitä oli kiillotettu joka aamu. Hänen vaimonsa Sue seiso i hänen vierellään. Vaimon nätti kukallinen mekko ja mukavat kengät kielivät järjestelmällisestä ja siististä naisesta, mutta hehän olivat pukeutuneet vaatteisiin, joita normaalisti käyttäisivät kirkossa. Pitiväthän he lakia kaikkivaltiaan toisena työkaluna.

Herra tuomari Gray käänsi huomionsa herra ja rouva Haskinsin asianajajaan, nuoreen mieheen, joka oli valittu enemmänkin kustannusten kuin kokemuksen perusteella.

”Ei epäilystäkään, että haluatte esittää tässä tapauksessa olevan lieventäviä seikkoja, herra Rodgers”, tuomari yllytti avuliaana.

”Kyllä, herra tuomari”, vastavalmistunut asianajaja myönsi samalla kun nousi paikaltaan. Hän olisi mielellään kertonut arvoisalle herra tuomarille, että tämä oli vasta hänen toinen juttunsa, mutta hänestä tuntui, että tuomari ei pitäisi sitä lieventävänä olosuhteena.

Herra tuomari Gray nojautui levollisesti selkänojaa vasten kuunnellakseen, kuinka julma isäpuoli oli pahoinpidellyt herra

Haskins -parkaa joka ilta, ja kuinka paha setä oli raiskannut rouva Haskinsin nuorena tyttönä. Vaan ei; herra Rodgers vakuutti tuomioistuimelle, että Haskinseilla oli hyvät ja varakkaat taustat ja että he olivat myös käyneet koulua yhdessä. Heidän ainut lapsensa, Tracey, oli valmistunut Bristolin yliopistosta ja teki nyt töitä isännöitsijänä Ashfordissa. Oikea malliperhe.

Herra Rodgers selasi muistiinpanojaan ennen kuin alkoi selittämään, kuinka Haskinsit päätyivät oikeuden eteen sinä aamuna. Heidän tarinansa kiehtoi herra tuomari Graytä yhä enemmän, ja kun asianajaja oli palannut paikalleen, tuomari tunsi, että hän tarvitsi lisää aikaa ennen tuomion julistamista. Hän määräsi molemmat syytetyt tulemaan eteensä taas seuraavana maanantaina kello kymmenen aamupäivällä, jolloin hän esittäisi päätöksensä. Herra Rodgers nousi toistamiseen.

”Toivoit varmasti, että vapauttaisın asiakkaasi takuita vastaan, herra Rodgers?” tuomari kysyi korottaen toista kulmakarvaansa, ja ennen kuin yllättynyt nuori asianajaja ehti vastata, herra tuomari Gray sanoi, ”Myönnetään.”

Jasper Gray kertoi vaimolleen herra ja rouva Haskinsin vetoomuksesta sunnuntailounaalla. Jo paljon ennen kuin tuomari oli ahminut lampaan kylkiluut, Vanessa Gray oli tarjonnut oman mielipiteensä.

Tuomitse heidät molemmat tunnin yhteiskuntapalveluun ja kirjoita sitten tuomiopäätös, jossa ohjaat postikonttorin palauttamaan koko heidän alkuperäisen investointinsa. Totuuden nimessä tuomari oli yhtä mieltä vaimonsa kanssa, vaikka sanoi, ettei koskaan selviäisi siitä. ”Miksei?” vaimo kysyi.

”Niiden neljän passin takia.”

Herra tuomari Gray ei ollut yllättynyt löytäessään herra ja rouva Haskinsit seisomassa velvollisuudentuntoisesti tuomioistuimessa kello kymmenen seuraavana aamuna. Sillä loppujen lopuksi, eiväthän he olleet rikollisia.

Tuomari nosti päätään, tuijotti heitä hetken ja yritti näyttää totiselta. ”Olette molemmat myöntäneet syyllisyytenne rikoksiin; postikonttorin ryöstöön ja neljän passin väärennykseen.”

Hän ei viitsinyt lisätä adjektiiveja kuten paha, kamala, tai jopa häpeällinen, koska hän ei pitänyt niitä sopivina tässä tapauksessa. ”Siksi ette jättäneet minulle muita vaihtoehtoja”, hän jatkoi, ”kuin lähettää teidät vankilaan.” Tuomari kääntyi Chris Haskinsiin päin. ”Sinä olet selvästikin tämän rikoksen yllyttäjä ja ottaen sen huomioon, tuomitsen sinut kolmen vuoden vankeuteen.” Chris Haskins ei pystynyt peittämään yllättymistään; hänen asianajajansa

oli varoittanut häntä ainakin viiden vuoden tuomiosta. Chrisin oli vaikea olla kiittämättä tuomaria.

Tuomari katsoi sitten toiselle puolelle rouva Haskinsiin. ”Ymmärtääkseni teidän roolinne tässä konspiraatiossa ei ollut muuta kuin olla lojaali miestänne kohtaan. Olette kuitenkin hyvin perillä siitä, mikä ero on oikean ja väärän välillä, ja siksi lähetän teidät vankilaan vuodeksi.”

”Herra tuomari”, Chris Haskins protestoi.

Herra tuomari Gray rypisti otsaansa ensimmäistä kertaa. Hän ei ollut tottunut siihen, että häntä häirittiin, kun hän julisti tuomion.

”Herra Haskins, jos aiotte lausua vastalauseen tuomiolleni –”

”En todellakaan, hyvä herra”, Chris Haskins sanoi keskeyttäen tuomarin toistamiseen. ”Ajattelin vain kysyä, voisinko minä saada kärsiä vaimoni tuomion.”

Herra tuomari Gray oli niin yllättynyt pyynnöstä, ettei hänellä tullut mieleen sopivaa vastausta kysymykseen, jota häneltä ei koskaan ennen ollut kysytty. Hän löi nuijalla pöytään, nousi ja lähti nopeasti tuomioistuimesta. Vahtimestari huusi kiireisesti: ”Kaikki nouskoon!”

Chris ja Sue olivat tavanneet ensi kertaa paikallisen alakoulunsa leikkikentällä Cleethorpesissa, rantakaupungissa Englannin itärannikolla. Chris seisoj jonossa odottaen puoltatoista desilitraansa maitoa – valtion säännös kaikille alle kuudentoista vuoden ikäisille lapsille. Sue oli maidonjakaja. Hänen tehtävänsä oli varmistaa, että kaikki saivat oikean määrän maitoa. Kun Sue ojensi pienen pullon Chrisille, kumpikaan heistä ei katsonut toista. Sue kävi koulua luokkaa ylempänä kuin Chris, niinpä he eivät juurikaan tavanneet päivisin, paitsi kun Chris seisoj maitojonossa. Vuoden lopulla Sue läpäisi pääsykokeet ja sai opiskelupaikan paikallisesta yläkoulusta. Chrisistä tuli uusi maidonjakaja. Seuraavan vuoden syyskuussa hänkin läpäisi pääsykokeet ja seurasi Sueta Cleethorpesin yläasteelle.

He jatkoivat koulunkäyntiä tietämättä toisistaan, kunnes Suesta

tuli ”edustusoppilas”. Sen jälkeen Chris ei voinut olla huomaamatta Sueta, koska tämä luki koulupäivän kuulutukset aamukokoontumisten lopuksi. ”Pomottaja” oli sana, jota pojat useimmiten käyttivät, kun Suen nimi tuli esiin keskustelussa – kummallista kuinka naisia valta-asemassa niin usein kutsutaan pomottajiksi, kun taas miehen samassa asemassa sanotaan kartuttavan johtajan pätevyyttä.

Kun Sue lähti koulusta vuoden lopulla, unohti Chris taas kerran hänet kokonaan. Hän ei seurannut Suen kuuluisia jalanjälkiä ”edustuspojaksi”, vaikka hänellä olikin omien mittakaavojensa mukaan menestyksellinen, vaikkakin tapahtumaton vuosi. Hän pelasi koulun toisessa krikettijoukkueessa, tuli viidennelle sijalle maasto-ottelussa Grimsbyn yläastetta vastaan ja pärjäsi hyvin loppukokeissaan, mutta ei varsinaisesti loistanut.

Heti Chrisin valmistuttua koulusta, hänelle tuli kirje Puolustusministeriöstä, jossa häntä neuvottiin ilmoittautumaan paikalliseen kutsuntakonttoriin osallistuakseen Kansalliseen palveluun – kaksivuotiseen, kaikille kahdeksantoista vuotta täyttäneille pojille pakolliseen asevoimien palvelukseen. Chrisin ainoat vaihtoehdot olivat Armeija, Kuninkaallinen Merikoulu tai Kuninkaallinen Ilmailusotakoulu.

Hän valitsi RAF:n, eli ilmailusotakoulun ja ehti hetken ihmetellä sitä, miltä tuntuisi olla lentäjä. Kun Chris oli läpäissyt terveystarkastuksen ja täyttänyt kaikki tarvittavat lomakkeet paikallisessa kutsuntakonttorissa, päivystäjä antoi hänelle junalipun Mablethorpeksi kutsuttuun paikkaan; hänen oli ilmoitauduttava vartijalle viimeistään kello kahdeksan kuun ensimmäisen päivänä.

Chris vietti kaksitoista seuraavaa kuukautta perusharjoituksissa yhdessä sadankahdenkymmenen muun alokkaan kanssa. Hän huomasi pian, että vain yksi hakija tuhannesta valittiin lentäjäksi. Chris ei ollut yksi tuhannesta. Kahdennentoista viikon lopulla hänelle tarjottiin jatkoa kanttiinissa, upseerimessissä, majoitusvarastoissa tai

lennonjohtossa. Hän haki lennonjohtoon, mutta hänet sijoitettiin varastoihin.

Kun hän ilmoittautui palvelukseen seuraavana maanantaina, hän tapasi taas Suen, tai tarkkoja ollaksemme, korpraali Sue Smartin. Hän seisoi järkkymättömänä linjan päässä, tällä kertaa jakamassa työtehtäviä. Chris ei heti tunnistanut Sueta, joka oli pukeutunut tyylikkääseen siniseen asepukuun, hiukset melkein kokonaan piilotettuna lakin alle. Kuitenkin Chris ihaili hänen hyvin sorvattuja sääriään, kun Sue sanoi: ”Haskins, ilmoittautukaa majoitusvarastoon.” Chris nosti päänsä. Tuota ääntä hän ei koskaan unohtaisi.

”Sue?” hän kokeili varovaisesti. Korpraali Smart nosti katseensa muistiinpanoistaan ja vilkaisi alokasta, joka uskalsi käyttää hänen etunimeään. Hän tunnisti kasvot, muttei muistanut mistä. ”Chris Haskins”, Chris ilmoitti.

”Ai jaa, Haskins”, hän sanoi ja epäröi ennen kuin lisäsi, ”ilmoittaudu Kersantti Travikselle varastoissa, hän kertoo sinulle tehtävistäsi.”

”Kyllä korpraali,” Chris vastasi ja hävisi äkkiä majoitusvarastojen suuntaan. Kävellessään tiehensä hän ei huomannut Suen katsovan hänen peräänsä.

Chris ei tavannut korpraali Smartia uudelleen ennen kuin pääsi ensimmäiselle viikonloppulomalleen. Hän huomasi tämän istumassa junavaunun toisessa päässä matkalla takaisin Cleethorpesiin. Hän ei yrittänytkaan liittyä tämän seuraan, näytteli jopa, ettei nähnyt tätä. Kuitenkin hän huomasi vilkuilevansa sinnepäin silloin tällöin, ihailien hänen hoikkaa vartaloaan – Chris ei ollut muistanut hänen näyttäneen noin hyvältä.

Kun juna saapui Cleethorpesin asemalle, Chris näki äitinsä juttelevan toisen naisen kanssa. Hän tiesi heti kenen sen täytyi olla – sama punainen tukka, sama hyväkuntoinen vartalo, sama...

”Hei Chris,” rouva Smart tervehti Chrisiä kun hän tuli äitinsä luokse laiturilla. ”Oliko Sue samassa junassa kuin sinä?”

”En huomannut,” Chris sanoi samalla kun Sue tuli heidän luokseen.

”Luulisi teidän tapaavan usein, nyt kun olette samassa leirissä”, Chrisin äiti vihjasi.

”No ei oikeastaan”, Sue sanoi yrittäen kuulostaa välinpitämättömältä.

”Oli miten oli, meidän on lähdettävä”, rouva Haskins sanoi.

”Minun on laitettava Chrisille ja hänen isälleen illallista, ennen kuin he menevät katsomaan jalkapalloa”, hän selitti.

”Muistatko hänet?” rouva Smart kysyi, kun Chris ja hänen äitinsä kävelivät laituria pitkin uloskäynnille.

”Räkanokka Haskins?” Sue epäröi. ”En voi väittää muistavani.”

”Pidät hänestä niin paljon, vai?” Suen äiti sanoi hymyillen.

Kun Chris nousi junaan sunnuntai-iltana, Sue istui jo paikallaan vaunun päädyssä. Chris oli päättänyt kävellä hänen ohitseen ja etsiä paikan seuraavasta vaunusta, kun hän kuuli Suen sanovan: ”Hei Chris, oliko mukava viikonloppu?”

”Ei hullumpi, korpraali”, Chris vastasi pysähtyen katsomaan häntä. ”Grimsby löi Lincolnin kolme—nolla ja olin unohtanut kuinka hyvää fish and chips Cleethorpesissa on leirin muonaan verrattuna.”

Sue hymyili. ”Istuisitko viereeni?” hän kysyi ja näytti viereistä istumapaikkaa. ”Ja mielestäni on ok kutsua minua Sueksi, kun emme ole palveluksessa.”

Matkalla takaisin Mablethorpeen Sue hoiti puhumisen, osin siksi, että Chris oli ihastunut tähän – oliko mahdollista että tämä oli sama luiseva pikkutyttö, joka oli jakanut maitoa joka aamu? – ja osin siksi, että hän tiesi kuplan pokshtavan rikki heti heidän palatessaan leiriin. Aliupseerit eivät kerta kaikkiaan veljeilleet varusmiesten kanssa.

He erosivat leirin porteilla ja menivät eri suuntiin. Chris käveli takaisin parakeille, ja Sue suuntasi aliupseerien majoitukseen. Kun Chris saapui takaisin peltiparakkiinsa liittyäkseen muiden varusmiesten joukkoon, kehui yksi heistä, miten hänellä oli jotain

“Yhdeksänhännäisen kissan tarinat” on Jeffrey Archerin vastustamaton novellikokoelma rikosten jännittävästä maailmasta. Archerille ominaiseen tapaan novellit pursuavat nerokkaasti punottuja juonia, kiehtovia henkilöhahmoja sekä odottamattomia loppuratkaisuja.

Archer kertoo kuulleen suurimman osan tarinoista omana vankila-aikanaan. Niinpä novelleissa tavataan mies, joka päättää ryöstää oman postikonttorinsa sekä palkkamurhaajana työskentelevä Karlin, joka on päätenyt Pietarista englantilaiseen vankilaan. Kaiken kaikkiaan kokoelma sisältää 12 koukuttavaa novellia.

Kirjan on kuvittanut kansainvälisesti arvostettu taiteilija Ronald Searle.

Jeffrey Archer (s.1940) on englantilainen kirjailija ja poliitikko. Hänet tunnetaan erityisesti “Clifton-kronikka” -kirjasarjasta, johon kuuluu seitsemän osaa. Archer on julkaissut kymmenittäin romaaneja sekä novellikokoelmia. Hän julkaisi esikoisteoksensa “Miljoonan dollarin petos” vuonna 1976.